

a farmeringem sem nézett ki különben. Kettesben mentünk át a másik kórházba, Pestről, Budára. Csilla még most is nagyon izgult. Próbálta leplezni, de nem nagyon ment neki. Már ő vezetett. Örült kánikula volt. Furcsa volt nézni az autóból az embereket, mindenki olyan jókedvűnek tűnt. Csak mi nem.

A Daróczy utcában hamar megtaláltuk a doktornőt, aki kedvesen fogadott minket, sőt már várt ránk. Mert Sípos doktornő telefonon értesítette őt érkezésünkről. Dél körül voltunk, és mondta, igyekezzünk, mert ehhez idő kell, a leletek alapján sok idő. Egy nagyobb terembe vezetett minket, ahol talán 5-6 fogorvosi székre emlékeztető ágy állt, mindegyik mellett óriási gépek zúgtak, sziszegtek, sípoltak. Itt történik az úgynevezett ferezis.

A jobb szélen lévő ágyba fektettek. Több percig azzal foglalkozott egy nagyon kedves nővér, (akinek sajnós még a nevét sem tudom), hogy kényelmesen helyezkedjek el, mert előre áthatólag legalább 4-5 órát, szinte mozdulatlanul kell a hátamon fekve töltenem. Mind a két kezembe, egy-egy vastag tűt helyezett. Az egyik kezemből a tűn keresztül folyt a vér, egy nem túl vékony, átlátszó, műanyag csőbe, ami belevezette azt a gépbe. Itt aztán pörgött-forgott, majd a másik kezemen lévő tűn keresztül visszatért a megtisztított vér a testembe. A nővérke pedig végül is, közel 6 órán keresztül állt mellettem. Csilla később mesélte, hogy megkérdezte tőle, miért nem ül le legalább a műszer mellé, amire ő azt válaszolta, azért nem, mert minden percben szeretné látni a kijelzőket, és annak alapján folyamatosan változtathatja a legoptimálisabb beállítást. A gép az első 1-2 órában kiszűri a nagy részét - a többit jobban tud vadászni. Péntek lévén már régen lejárt a munkaidejük. Körülöttünk már mindenki haza is ment, de ők ketten még maradtak. Ez nem csak hivatástudat, még inkább emberség volt a részükről.

Végül is a ferezissel 50 ezer alá nyomták a fehérvérsejtszámot. Ami nagyobb esélyt adott arra, hogy túléljem az első kemoterápiát. Valami olyasmit mondott az egyik doki, hogy ezek a kóros sejtek a kemotól elpusztulnak, de mivel fizikailag már alig férnek el így is az ereimben, mint elhalt sejtek tovább ott maradnak, és tömeget képeznek. Tehát minél kevesebb van, annál kevésbé viseli meg a szervezetemet az elpusztult sejtektől való megszabadulás teendője. Remélem nem írtam túl nagy hülyeséget. A lényeg, hogy a kitarító doktornőnek és asszisztenshölgynek, na és a gépnek köszönhetően nem 120 ezerről, csak a feléről indulhattunk. Talán az sem volt véletlen, hogy első nap nem akartam a kórházba bekerülni. Akkor körülbelül 80-90 ezerről indult volna a kemoterápia. Így azt hiszem, jobbak voltak az esélyeim. Amikor a ferezist elkezdtük, akkor én már romokban hevertem. Csilla kiszaladt, a sarki közértekből hozott valamit. Pár falatot ettem, és pár kortyot ittam.

Ekkor éreztem magam először nagyon kiszolgáltatottnak. Aztán még sokszor, de ehhez is hozzá lehet szokni. Az első a legrosszabb. Velem itt történt meg. Csilla etetett, mert mind a két kezem mozdulatlanul kellett tartanom magam mellett. Benne a tüvel. Aztán szívószállal itatott. És ez még elviselhető, de aztán nagyon kellett később pisilnem. Kértem állítsák le a gépet. Na, azt nem lehetett. Alternatívaként viszont felajánlottak egy kacsát. Eből viszont én nem kértem. Igyekeztem visszatartani, de fél óra múlva beláttam, ez nem fog menni, s ha nem akarok szégyenszemre bepisilni, mégiscsak el kell fogadnom a segítséget. Merthogy nem volt elég a kacsza a történethez, a „miújságot” elő is kellett a nadrágomból kotorni. Nem szerettem volna ezt a nővérkére bízni. Most férfi társaim biztosan csodálkozva, kérdően olvassák a sorokat. Inkább a nejemet kértem meg. Nagy igyekezetemben persze elsőre nem sikerült. Aztán öt perc múlva újra próbálkoztunk, sikerrel. Ettem, ittam, pisiltem,

aztán mély álomba zuhantam. Körülbelül három óra intenzív alvás után telefoncsörgésre ébredtem. Hallottam, amint a doktornő rólam beszél, és a beszélgetésből megfejtettem, hogy a vonal túlsó végén a Szabolcs utcai kórházból érdeklődnek irántam. Ez jólesett. A ferezist végző doktornő megjegyezte: örülhetünk, hogy Sipos doktornőhöz kerültünk, mert ő nagyon alapos és körültekintő. Ez megnyugtató, ahogy az is, hogy Csilla végig ott ült mellettem. Mint egy oroszánmama figyelte minden rezdülésem, minden kívánságom.

Hat óra körül értünk vissza a Szabolcs utcába, ahol Batai doki megvárta minket. Bizonyára lett volna más, jobb dolga is, péntek késő délután, de ahhoz, hogy nálam meg tudják kezdeni végre a kezelést, be kellett építsen a szívembe vezető artériába egy műanyag kanült, ami mostantól helyet ad majd az infúziócsatlakozónak. Ennek a kanülnak a behelyezése egy kisebb műtéti beavatkozás, amit – később megtudtam – ő tudott a legjobban elvégezni. Ettől a naptól kezdve ezen a szerkezeten keresztül össze voltam kötve azzal bizonyos infúziós állvánnyal, amin hol piros, hol narancsszínű, hol ezüstpapírba becsomagolt láthatatlan folyadékok lógtak, melyek egy állandóan pityegő számlálószerkezeten keresztül

áramoltak belém. Még aznap este elkezdték a kemoterápiát. A doktornő ugyan elmesélte, hogy milyen intenzív, meg beszélt számokról, hogy három napig ilyen, aztán olyat, de csak egyet jegyeztem meg, hogy a nap 24 órájában csöpögtetik belém a mérgeket. Nem volt szívderítő, de már csak aludni szerettem volna, semmi mást.

Pár órát aludtam, addig Csilla mindent lefertőtlenített a szobában. A lehetőségekhez mérten berendezte az aprócska éjjeliszekrényt. Hozott vizet meg egy-két dolgot, amit nélkülözhetetlennek tartott. Amikor késő este felébredtem, már újra ott volt. Ettől kezdve vagy ő vagy én voltam



szájmaszkban. A kórteremben ő, ha a folyosóra mentünk, akkor én. Egy csapásra megváltozott, sőt megszűnt addigi életünk. Én egy kórházi ágyban fekdtem, ő pedig vagy sürgött-forgott körülöttem, vagy mellettem ült egy kisszéken. Rettenetesen izzadtam. Naponta háromszor-négyszer átöltöztetett. Valami géllal óránként leecsetelte a gyulladt, fájó fogínyemet. Óránként lázat mértünk. Naponta kétszer kellett a súlyomat is mérni, mert ha a mérleg egy kilóval is többet mutatott, akkor vízajtót kaptam, ami miatt ki-be rohangáltam.

Első este sehogyan sem akartunk elválni egymástól. Már sötét volt és csend az egész kórházban. Mi meg csak beszélgettünk, és beszélgettünk. Aztán jött Najerszki doktornő, aki nem túl finoman kitésekelte Csillát. Sosem felejttem el a tekintetét. Erőtletett mosolya mögött dült a fájdalom. Jaj, de mentem volna vele. Nagyon nehéz volt. Nem nagyon tudtam józanul gondolkodni, mert az nekem sem mehet mindig. Mindenki hallotta már biztosan sokszor, hogy a súlyos betegségek elvezetnek oda, hogy rájőjön, mi a fontos, és mi nem.

Na akkor este én már ezt éreztem is. Ha ez volt a cél, már mehetnék is haza, gondoltam.

Az esték különösen rosszak voltak. Rideg fények, este is jövés-menés. A nővérek óránként ellenőrzik az infúziómat. Sohasem hallott emberi hangok, savanyú, ismeretlen szag, kényelmetlen ágy és a hiány. Ezeket az esti elválásokat nem tudtam megszokni. Ősi ösztön az, ami a férfit arra ösztönzi, arra hívja, vigyázzon asszonyára és gyerekeire. Én most nem voltam erre képes, és ez nagyon riasztott. A nagylányommal, Szandrával telefonon beszéltem. Születése óta csak örömet okozott nekünk. Szelíd, kedves, szorgalmas és nagyon erős. Nem fizikailag, a lelkében. Ő és pici lányunk, aki akkor 7 éves volt, Bettina, vártak vissza minket a Balatonra. De hiába. Édesanyjuk úgy döntött, maradjanak ott, amíg az iskola miatt nem kell hazajönniük. Nekik is jobb volt így, mert a kánikulában mégis jobban elterelődik a figyelmük a vízpartnál, és Csillának sem kellett még velük is foglalkoznia. Így ideje nagy részét velem, a kórházban tölthette.

*„Nem vagyok messze,
de ha eljön az este,
messze vagy, távol mint az ég.”*

Lassú lebegés

kemoterápiás kezelés

*„Nevem Nem volt és reményem se sok.
Boldog voltam, hogy akárhogyan vagyok.”*

A hematológián még kétágyas szobák voltak. Első alkalommal egy nagyon fiatal, 30 előtt álló fiúval voltam együtt. Neki valami könnyebb, vérképző betegsége volt, másfajta kezelésekkal. Régóta ott lehetett, mert mindenkit ismert. Nem látszott betegnek, nem volt kopasz. Talán már nem volt kopasz. Vidéki lévén nem tudtak bejönni hozzá a rokonok naponta, viszont emiatt telefonon tartotta velük a kapcsolatot. Ami nem zavart volna, ha nem minden beszélgetése arról szól, hogy milyen ételt főzzenek és hozzanak neki. Valami szteroidtól farkasétvágya volt, az amúgy sovány fiúnak. Nekem ebben az első időszakban adták a legsúlyosabb kezeléseket. Amiknek az első és azonnal érezhető mellékhatása az étvágytalanság, a háborgó gyomor. Már az ételek neve hallatán is hányingerem volt. Amikor pedig behozták neki a várva várt pörköltöket, szó szerint rosszul voltam. Egyébként kedves, vidám srác volt. Talán egy vagy két hétig lehetett ott, aztán egyedül voltam, mert őt hazaengedték.

Abban az időben egyébként is nagyon magam alatt voltam. A testem lázzal, izzadással, viszkető kiütésekkel, hányingerrel, ínygyulladással reagált az infúziókra. Állandóan körülöttem forgolódott valaki. A kemoterápia mellé kaptam a sok antibiotikumot, gombaölőt, vért vagy annak valamelyik alkotóelemét. Minden fárasztott, még a szobatársam is. A hematológián a fertőzésektől, ami ilyen esetben végzetes lehet, nagyon fontos, hogy távol tartjuk magunkat. Egy szobában két ágy volt, ehhez tartozott egy zuhanyozó és a folyosón egy klotyó. Az infúzió a nap 24 órájában rám volt kötve. Mert a kemo egy percet sem hagyott a sejteknek. Az infúziós állvánnyal összekötve kellett aludnom, zuhanyoznom, sétálnom, és vécére szaladnom. A kórterembe a látogatók utcai cipőben, de csak szájmaszkkal léphettek be. Na jó, itt nincs sok látogató. A betegek ramatyul vannak, és mindenki inkább hasonlít valami marslakóra, mint saját önmagára. Szánalmasnak érzi itt magát mindenki, leginkább csak a legfontosabb embert látja szívesen maga körül. Az én kórtermemben egyetlen baktériumnak sem volt lehetősége megmaradni. Mert Csilla jött reggel, délben és este. És fertőtlenített állandóan. Felfedezte, hogy van valami fűjós micsoda, amivel be lehet fűjni a kilincset, a széket, a hűtőt, és a tévé távirányítóját, és egyáltalán mindent. Nem maradhatott ki az ásványvizes palack, a pudingos műanyagtálka, és minden, ami csak a szobába bekerült. Eleinte zavart, de be kellett látnom, fontos dolgot művelt.

Az összejt-transzplantációs osztály két részből áll. Először a fél steril részre kerülnek be a betegek. Legjobb esetben 2-3 kemoterápia, azaz 2-3 hónap után. De van, aki sokkal később. Ez függ attól, mennyi idő alatt kerül remisszióba, azaz olyan állapotba, amikor eltűnnek a gonosz sejtek a szervezetéből. De leginkább mégis attól függ, hogy találnak-e megfelelő donort. A fél steril résznél kezdődik az izgalmas, a félelmetes de reménytelibb rész. Ez a hely a látogatóktól teljesen lezárt folyosó, ahol egyágyas szobák vannak. Ez modern, kínosan tiszta területe a kórháznak. Az összes szobához tartozik egy-egy fürdőszoba, ami

nem egyszerű fürdőszoba, az egész egyben ki van öntve valami különleges műanyagból. Nincs csempé, így nincs fuga. Az egész olyan, mint egy nagy zuhanykabin, de van benne vécé és mosdó is. Abszolút fertőtleníthető. Itt nagy mumus a legkisebb baci is. Szigorú lista van arról, mit szabad enni. Beteljesületlen álmom marad pl. az én kedvenc epres joghurtom. Mert még az abban rejlő hasznos baktériumok is veszélyesek, a kötélhányatot járó életemre. Tiltott gyümölcs itt minden nyers gyümölcs, és tiltott minden, amit nem főztek vagy sütöttek legalább 100 Celsius fokon. Nemcsak tiltottak ezek a máskor olyannyira szeretett ételek, de csak a lelkekben, de a testben is. A kemoterápia mérgei harcolnak nemcsak a rossz, de a jó sejtekkel is. Háború dúl odabent. Az orvosok mindentudói, hogy mikor, melyik szerv az, ami leginkább kínlódik. Mi, a kezelés alanyai, akik kölcsönözzük mindehhez a „cirkuszhoz” a testünket, legtöbbször a gyomrunkon érezzük, és a tükörben látjuk csak a változást.

Apropó tükör. A hematológián még van a kórteremben tükör. Ott még barátkozhattam az új formámmal. Amikor bekerültem, mint kissé elhízott, a tradíciókhoz ragaszkodó, hosszú hajú rockker, kb. 30 centis volt a hajam. Körülöttem sok kopasz ufó. Minden reggel azzal kezdtem, hogy megnéztem, hullik-e a hajam. Nem hullott. Titokban arra gondoltam, (talán mindenki így van ezzel) hogy majd nálam másképp lesz. Majd az én hajam. De nem. Nekem is hullani kezdett. Eleinte csak kevés, de már akkor kértem Csillát, vágjon le belőle, mert zavart. Naponta háromszor izzadtam magam csatakosra. A hajam itt már zavaró volt nekem is. Pár nap múlva Irénke jött be, Csilla kezébe nyomott egy dobozt és 2-3 szemetes zacskót. Valamit mondott neki, és megsimogatta az arcát kedvesen, ő pedig sápadtan állt ott. A dobozon felfedeztem egy villanyborotva fotóját.

Semmi pánikot nem éreztem, amikor a nejem, óriási könnyekkel a szemében leborotvált a fejem. Nem valami szerepet játszottam, a mindenre elszánt harcosról, hanem valóban mindenre elszántnak éreztem magam, mert az is voltam.

*„Nem kell, hogy védjen nagyon -
de egészen elveszni ne engedjen.”*

Az első kemoterápia borzalmait után jött az úgynevezett apláziás időszak. A sejtek le nullára, majd a jó fehérvérsejtek elkezdnek újra szaporodni. A kemoterápiákat addig ismétlik, míg csak a jó fehérvérsejtek jönnek vissza. Vagy legalábbis öt százalék alá kerül a rosszak aránya. Mázlím volt, mert már az első után elértem az öt százalékot. Pont határeset. Úgy döntöttek, még kapok egy ilyen intenzív kemoterápiát, egy héti 24 órán keresztül, de három napra, ha gondolom, hazamehetek. Ezt reggel kilenckor mondták. Hogy gondolom-e? Amikor ezt kimondták, már mentem volna.

Csilla lassított egy kicsit a tempón. Bár ő is örült nagyon, de megijedt. Tudta, hogy az apláziás időszak alatt minden fertőzés könnyen megtámadhat, hiszen hiányoznak a védősejtek a szervezetemből. Kérte, adjak neki legalább egy órát, addig hazafut, kifertőtleníti a lakást, és bevásárol pár dolgot otthonra, amik kellenek. Aztán jött értem. Ekkorra már én is felvettem az itt szokásos gnómformát. Szájmaszk, kesztyű, otthon is kötelező. Csak külön szobában aludhatok, ahová szájmaszkkal jöhet be a nejem. Ehhez hasonló intelmeket kaptunk. Éreztem Csillán, nagyon izgul, nehogy bajt csináljunk ezzel a pár nappal. A gyerekek még a Balcsinál, mi pedig kettesben, teljes nyugalomban otthon.

Ma is jó érzéssel gondolok erre az időszakra. A kislányom szobáját kaptam meg.

Rózsaszínű falak, rajta az ő vidám, harsányszínű rajzai, cukorrózsaszínű lányos játékaik és az általam barkácsolt kedvence, a „kispolszki” kormányos WC-pumpa (!) váltóval felszerelt autó. Frissen vasalt, rózsaszínű lepedővel letakart fotelban ücsörögtem. Itt nem jöttek percnként ellenőrizni az infúziót, nem kaptam szurikat, csak a gyógyszereket, és Csillának

kellett mindennap megtisztítania, fertőtlenítenie, a kánnal környékét. Még egy-két kanál leves is jólesett. Végre aludhattam is, mert az elmúlt másfél hónapban az nem nagyon ment. Otthon finom illatok, nyugalom csend ... és Csilla! A feleségemmel lehettem, végre testestül-lelkestül. Szép emléket őrzök arról a pár napról.... de azt most nem mesélem el.

*„Lassú lebegés.
Ahogy én szeretem.
Bármilyen a nap, ilyen vége legyen.
Egy ölelés kell, az holnapig jó.
A maradék lesz az útravaló”*



Lángok elfogyóban

Szobatárs

A második kemoterápiát ugyanabban a szobában kezdték meg, de másik szobatársat kaptam, azaz kapott ő engem. A doktor nénim akarta, hogy oda kerüljek, mert elmondása szerint a srác fiatal, vidám. Így is volt. Informatikával foglalkozott volna, ha nem találja meg őt is a leukémia. Úgy tudom, hasonló leukémiát kapott ki, mint én. Érdekes, de Zsoltnak nem volt beteges az arca. Percek alatt összebarátkoztunk, igazi okos koponya volt. Nagyon jókat tudtunk beszélgetni. Olyan igazi, mély tartalmú beszélgetések voltak ezek, sokszor éjszakákon át. De ami még fontosabb, akkorákat tudtunk nevetni, hogy a falak is beleremegtek. Néha éppen saját kínunkon mulatoztuk a legjobbakat. Egyszer még egy doktornő ránk is szólt, fejezzük be nyerítést. Persze a vidám napok ritkábbak voltak, mint a küzdelmekkel teltek.

Zsolt ekkor már négy hónapja volt a kórházban. Mindent tudott a kezelésekről, gyógyszerekről. Engem valahogy ezek sohasem érdekelték. Teljesen hülye vagyok az egészségügyi dolgokhoz. Tőle hallottam először a csontvelő-transzplantációról is. Testvére nem volt jó donornak, így nagy boldogság volt, mikor kiderült, Németországban találtak neki megfelelő donort. Aztán még nagyobb szomorúságot hozott a hír, amikor kiderült, a német visszalépett, meggondolta magát. Így tovább kellett kapnia a kemoterápiát, nehogy a leukémia visszatérjen. Ki tudja, hány ilyen kezelést kapott emiatt. A mérgek pedig, mint tudjuk, nem válogatnak a jó és rossz sejtek között. De nem csak a sejteket, a lelket is tönkreteszik. Én sem voltam a kórházban egyszerű eset. Volt tüdőgyulladásom, lábfájásom, ínygyulladásom, epegörcsöm, allergiás kiütéseim, lázam, de Zsolt még rajtam is túltett. Szegénynek sok-sok fájdalma volt. A fájdalmakhoz többé-kevésbé hozzászokik az ember, és elviseli azt, főleg, ha tudja, meddig kell kibírja, mire számíthat. Zsolt elmerült a bizonytalanságban. Elvesztette a hitét, nem bízott már semmiben, túl sok volt a kiszámíthatatlanság. Különösen neki, aki két lábbal állt a földön.

Én már rég túl voltam az őssejt-transzplantáción is, amikor ő még mindig ugyanott, egyhelyben topogott. A sterilboxból is írtam, telefonáltam neki. Ekkor még érdekelte a transzplantáció. Mert a hematológián mindenki tudja, csak akkor van esélye a gyógyulásra, ha odáig eljut. Zsolt is olvasta az internetes naplomat, és még külön kérdésekkel bombázott. Egy ideig. Aztán már nem nagyon hitt abban, hogy lesz lehetősége ezt végigkínálnia neki is. Igazi barátság, talán a jó értelemben vett bajtársi kötelék alakult ki közöttünk. Nagyon-nagyon drukoltam neki.

A transzplantáció után pár hónappal még meglátogattam, személyesen találkoztunk. Aztán csak telefonon. Akkor még örült annak, hogy jól vagyok, látta, hogy ezt meg lehet csinálni. Én már az októberi visszatérő koncertemre készültem. Hívtam, ha éppen nem a kórházban kell lennie, jöjjön el a koncertre. Ő már akkor nem volt bizakodó. Sőt azt mondta a telefonba: „András úgy érzem, én ezt már nem tudom végigcsinálni”. És sajnos jól

„Szebb világot reméltem,
és most látod, nem értem,
a felét sem!”

érezte. Frázisnak tűnhet, de a legjobb kifejezés erre, hogy nem látta az alagút végét. Nem volt donor, így nem volt esélye sem. Pedig nagyon sokáig kitartott, aztán a doktor nénim szerint, egyik napról a másikra feladta. A telefonba nekem még megígérte, hogy eljön a koncertemre. Hívtam, amikor elkészültek a tiszteletjegyek. A felesége vette föl a telefonját, és sirva mondta, hogy pár napja eltemették. A kórházban naponta haltak meg körülöttem. Mind nagyon rossz volt. De Zsolt halála nagyon megrázott. Teljesen magam alá kerültem. Napokig másra sem tudtam gondolni, csak rá. És azokra, akik még hányan, de hányan azért halnak meg, mert nincs donor.

Akkoriban mindennap próbáltunk a koncertre. Fizikailag még nagyon-nagyon gyenge voltam, de a sok munka és lehetőség feldobott. Zsolt halála minden pozitív gondolatot kioltott bennem.

Emlékszem, a kórházban többször is megnézte az egyik régebbi koncertünk felvételét. A „Születtem, szerettem” című dalunk volt a kedvence. A Petőfi Csarnokban ezelőtt a szám előtt megemlékeztem róla. A színpadon könnyebben veszítem el az eszem. Most is sikerült. Amikor ott, Zsoltról beszéltem, az egész kórházban töltött idő lejátszódott egy pillanat alatt bennem. Valahogy minden tragikusabbnak tűnt abban az egy percben, mint az egész egy éven át. Csak akik az első sorban álltak, azok láthatták, hogy birkóztam a könnyekkel. Győzött a meghatódott énem. A dvd-re már nem tettem fel azt a részt, mert nem szeretném, ha mások szomorkodnának ezen. Inkább azt szeretném, gondoljanak arra, hogy ha nekem sikerült, akkor ez másnak sem lehetetlen.

Bárcsak tudnánk vigyázni Rád Segélykoncert

Sok minden adott erőt. A barátok látogatásai, telefonjai, levelek sokasága, ajándékok, melyek órákra, napokra elterelték a figyelmemet. De talán a legnagyobb ösztönzést a kollégáimtól, a magyar rockzenésztől kaptam azzal a segélykoncerttel, amit nejem, egy barátunk és Horváth Attila szervezett. Nemcsak anyagilag segítettek nekem, de óriási lelkiert is adtak ezzel.



A segélykoncetról érdekes módon szereztem tudomást. Egyik nap Csillától kaptam egy fotót a telefonomra. Egy mms-t, melyen utcai reklámozlopon egy plakát szerepelt. Nem is értettem igazán. Felhívtam, mire ő mondta, mindjárt bejön, és akkor majd megértem. Hozott egy plakátot, egy kis szórólapot és egy jegyet. Mindegyiken ott volt a nevem. A plakáton a fotóm is. És ott volt az a rengeteg zenekari név. A legjobbak, a legnagyobbak, a legnépszerűbbek.

Akkor már egyágyas szobában voltam. Közeledett a transzplantáció. November 5-re volt előjegyezve az átültetés, és november 5-re volt hirdetve a segélykoncert is. Kiragasztotta a plakátot a szobám falára. Én meg csak sírtam. A meghatottságtól, az örömtől. Egy hónap volt még hátra, és ez a plakát a szobám falán, mintha egy újabb infúziót kötöttek volna be a vénámba. Egy erősítő, véglegesen gyógyító infúziót. Onnantól kezdve már biztosan tudtam, hogy vissza akarok jönni. És éreztem, ez ettől a naptól kezdve már egyáltalán nem két-séges.

Mindig hittem a művészek, leginkább a rockzenészek összetartásában. Mert hiába minden áskálódás, féltékenység, konkurenciaharc, amikor kell, mi vagyunk azok, akik összefogunk és segítünk.

Ezért is vállaltam örömmel a házigazda szerepét annak a segélykoncertnek, amit

Rockzenészek egy rockzenészért
Jótékony célú koncert, ahol a zenésztársak ZEFFER ANDRÁS (sz. 1968.11.18., Tótkonfalva) hosszú ideig tartó gyógykezelését segítik zenéjükkel
Fővédnök: Horváth Attila
www.rockband.hu
PeCsa NOV.5 Kezdet: 16 órakor!
SIPOS PÉTER - INGYEN HÓNALJIMRIGY
Takáts Tamás Dirty Blues Band
PEAK Blues Band
BILL
TANKCSAPDA
VARCA MIKLÓS
Nagy F. Tamás TUNYOGI BAND
Sipos F. Tamás és a BEATRICE
Szabó Leslie
OMEN
SPAR ROCKINFORN



kérésnek megfelelően a hasonló betegséggel küzdő színpadi művészek megsegítésére szánt alap létrehozása érdekében szervez a Magyar Rákellenes Liga, 2009. tavaszán. Ami külön öröm, hogy sok nagyra becsült művész-társammal együtt, mint fellépő is jelen lehetek majd azon a rendezvényen, a Papp László Sportarénában.

